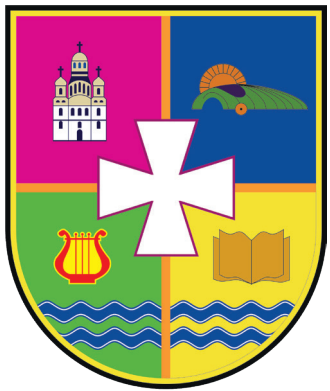

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №9(61) 5 ЧЕРВНЯ 2020 РОКУ

Дорогі земляки!

Щиро вітаю вас зі святом Святої Трійці – одним із дванадцяти найбільших та найшанованіших християнських свят.

Ще в дохристиянські часи наші предки вшановували культ зеленої природи, зеленого дерева, яке з'єднувало три світи: небо, землю і підземний світ. Згодом це свято стало символом єдності Бога-Отця, Бога-Сина й Святого Духа.

Трійця або Зелені свята – це свято перемогучої весни на порозі літа, коли природа святкує своє відродження. А ще це свято утвердження добра, справедливості та духовності.

Тож у переддень Трійці бажаю, щоб Святий Дух надихав усіх нас на добрі справи, наповнював серця любов'ю до ближніх, дарував радість, щастя, мудрість та впевненість у майбутньому.

Божої благодаті вам та вашим рідним!

З повагою Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів

ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі громади й працівники ПП «БіАГР»!

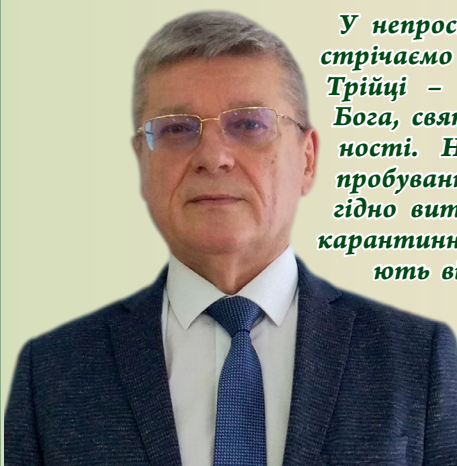
Поздоровляю вас із прекрасним і світлим святом Святої Трійці. Мабуть, кожному з нас ще з дитинства запам'ятався запах свіжих зелених гілок, якими з давніх-давен українці прикрашають свої оселі до цього свята. Ця традиція символізує відродження, оновлення людських душ Божою благодаттю та чеснотами.

Хай у цей та всі наступні дні вас оточують тепло й розуміння близьких, у серці не згасає віра й терпіння, а в душі живуть любов і надія на краще. Хай Отець, Син і Святий Дух завжди оберігають вас і ваших рідних та благословляють на добрі й шляхетні справи. Бажаю мирного неба, міцного здоров'я, щастя й злагоди в родинах, успіхів, натхнення, краси та гармонії.

Ще раз зі святом!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор
ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі громади!

У непростий час ми зустрічаємо День Святої Трійці – символ єдності Бога, свято віри й духовності. Нам випали випробування, які ми мусимо гідно витримати. І хоча карантинні заходи вимагають від кожного з нас обачності, обережності та дотримання дистанції, я вірю в єдність усієї нашої громади.

Саме єдність та спільне бажання побудувати успішну й спроможну Білоцерківську ОТГ об'єднали нас 2015 року. А наша спільна робота впродовж п'яти років забезпечила їй поступальний розвиток. І жодні труднощі та негаразди не можуть перешкодити цьому процесу. Тож єднаймося та гуртуймося, попри карантин!

Бажаю всім здоров'я, щастя, наполегливості в досягненні мети та подальших успіхів. Миру й процвітання нашій громаді та Україні!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Шановні працівники ПП «БіАГР»!

Прийміть щирі вітання зі Святою Трійцею!

Бажаю зустріти цей величний і радісний день з гарним настроєм, світлим помислами та добрими справами, з вірою та впевненістю у щасливе майбуття! Зичу всім міцного здоров'я, добробуту, енергії та успіхів у роботі. Хай Господь зішле на нашу Україну мир, спокій та добро.

Роман КОВАЛЕНКО,
директор ПП «БіАГР».

Талановиті діти – гордість і світле майбутнє громади

Наприкінці кожного навчального року вчителі й учні традиційно підбивають підсумки своєї роботи. Протягом 2019-2020 навчального року всі учні нашої громади мали можливість проявити свої творчі здібності, спортивну витримку, професійну майстерність через участь у різноманітних конкурсах, змаганнях, олімпіадах. Хтось утвердив себе в окремих навчальних предметах, показав високу ерудицію й глибоку знання в точних чи гуманітарних науках, хтось високих спортивних показників на футбольних чи волейбольних майданчиках, хтось «засвітився» на високій сцені як співак, артист чи танцюрист.

Для вчителів кінець року – це теж певний рубіж, коли можна оцінити себе і колег з точки зору професійної майстерності, адже кваліфікація вчителя віддзеркалюється в його учнях – лауреатах і переможцях різноманітних змагань і олімпіад.

Тож давайте назвемо наших відмінників, переможців олімпіад та конкурсів всеукраїнського, обласного, районного рівнів за 2019-2020 рік, якими може пишатися наша громада.

Бірківський НВК (1 учень, 1 учитель)

Самовик Аліна (9 клас) посіла II місце у змаганнях районного рівня. Її готувала вчителька Філенко Тетяна Миколаївна.

Балакліївський НВК (16 учнів, 3 учителів)

Тут дипломи I ступеня обласного рівня вибороли: Гаргала Дар'я (8 клас), Горобець Сніжана (9 клас), Красюк Віктор (9 клас), Шипоша Юлія (9 клас). Такими високими досягненнями учні мають завдячувати своєму керівникові, вчителю Лиходід Валентині Петрівні. У спортивних змаганнях під керівництвом Ю. І. Захаренка переможцями районного рівня стали: дев'ятикласники Дем'яненко Олександр (III місце), Куш Максим (I місце); восьмикласники Чміль Олександр (I, II місце), Катруша Таміла (I, II місце), Катруша Дмитро (I, III місце), Гриценко Олег (I, III місце), Рябуха Владислав (I, III місце), Ісаєнко Сергій (I, III місце);

шестикласники Андрушук Софія (I місце), Жалдакова Дарина (I місце), Шипоша Аліна (I місце), Ятленко Анжела (I місце). А також Гаргала Дар'я (8 клас), Горобець Сніжана (9 клас), Красюк Віктор (9 клас), Шипоша Юлія (9 клас).

Подільська ЗОШ I- II ступенів (14 учнів, 7 учителів)

Шестикласник Бухало Валерій став переможцем у Всеукраїнській предметній олімпіаді, посівши III місце. Нечитайло Софія (2 клас) виборола I місце у конкурсі образотворчого мистецтва обласного рівня. Вишар Анна (3 клас), Вишар Максим (4 клас), Лихобаба Микола (6 клас), Бухало Валерій (6 клас), Глушич Катерина (7 клас), Глушич Таміла (9 клас), Волошина Ірина (9 клас), Боліута Лілія (2 клас) посіли призові місця в конкурсах і олімпіадах районного рівня.

Вагомі й спортивні досягнення подільських школярів. Перші місця в районних змаганнях посіли: Бондар Ярослав, Глушич Катерина (7 клас), Вишар Максим (4 клас) та дівоча футбольна команда школи (Волошина Ірина, Тривайло Аліна, Глушич Таміла,

Корж Карина, Недоїдок Світлана, Глушич Катерина). Другі місця здобули Ірина та Єгор Волошини (9 клас).

Високу професійну майстерність показали вчителі, які підготували учнів: Шостак Н. І., Трипутень Т. М., Хорольська Н. О., Захаренко Ю. І., Педина Н. Г., Каленіченко Н. В., Крахмалець Р. В.

Красногорівська ЗОШ I-III ступенів (30 учнів, 10 учителів)

П'ятеро учнів цієї школи вибороли призові місця у всеукраїнських конкурсах і олімпіадах: одинадцятикласники Чайка Владислав і Цикало Антон (III і II місце відповідно), а також дев'ятикласники Савицький Ілля і Кучер Сергій (II і I місце відповідно) перемогли у графічній підготовці (вчитель Бірук В. П.). Левус Вікторія посіла II місце в Міжнародному конкурсі з українознавства (вчитель Гаркавець В. О.).

Четверо учнів перемогли в конкурсах обласного рівня: Колісник Софія (11 клас) посіла III місце, Бондар Тамара (10 клас) – III місце, Кучер Сергій (9 клас) – I місце, Близнюк Вікторія – I місце. Завдячувати цим вагомих

здобуткам слід учителям Остапенко Т. М., Біруку В. П., Івашенко Т. М.

Ще більше учнів здобули перемоги в олімпіадах і конкурсах районного рівня, що теж непогано. Це одинадцятикласники Колісник Софія, Кір'ян Єва, Ткаченко Віта, Задворкін Максим, Євлаш Владислав, десятикласники Бондар Тамара, Куриндаш Ростислав, Панченко Іван, дев'ятикласники Савицький Ілля, Шипоша Анжела, Сога Ангеліна, Кучер Сергій, восьмикласники Левус Вікторія, Марченко Людмила, Сердюк Олександр, семикласник Мильченко Богдан, шестикласник Семука В'ячеслав.

Сестри Пилипенко Яніна і Юлія стали дипломантами III ступеня XVI Всеукраїнського конкурсу учнівської та студентської молоді «Змагаймося за нове життя». Савицький Ілля, Черненко Катерина, Панченко Іван перемогли у Всеукраїнському конкурсі Різдяних відеороликів «Christmas Video Competition». А Кордубан Владислав, Кордубан Тетяна, Кордубан Віталій та Кучер Сергій стали переможцями змагань зі спортивного орієнтування «Матчева зустріч».

Далі на стор. 2

Шановні педагоги, учні, батьки!

Уперше без урочистостей та останнього дзвоника перегорнуто чергову сторінку навчального року, який став не тільки серйозним викликом сьогодення, але й можливістю знайти новий формат взаємодії.

Дорогі діти, бажаємо всім гарного літнього відпочинку, позитивних емоцій та вражень.

Шановні випускники! Нехай у пам'яті лишаються тільки теплі та приємні спогади про роки, проведені за шкільною партою!

Попереду на вас чекає незвідана дорога життя, добрі вчинки і переживання, радісні хвилини, нові відкриття і перемоги. Бажаємо вам впевненості у власних силах, вагомих здобутків у достойних справах, благополуччя, завзяття, щасливого і світлого майбутнього!

Дякуємо педагогам, які ще раз довели, що професіоналізм учителів не обмежується класним кабінетом, а розкривається, грає новими гранями і набуває сучасніших форм реалізації.

Особлива вдячність батькам!

Протягом останніх місяців ви вчилися разом з дітьми, спонукали їх до знань. Без вашої підтримки не вдалося б досягти успіху.

Дорогі друзі, труднощі сприяють нашому зростанню. Дякуємо всім за злагоду, злагоду дій у непростих умовах! Зичимо добра й благополуччя, здоров'я і миру у ваших домівках!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський
сільський голова,

Людмила ЯКИМЕНКО,
т. в. о. начальника відділу
освіти, молоді та спорту.

Актуально

ЗНО-2020: дати та умови проведення

Міністерство освіти і науки України ухвалило рішення про терміни проведення основної сесії зовнішнього незалежного оцінювання у 2020 році.

Щоб досягти мети, насамперед, потрібно йти

Відтак основна сесія зовнішнього незалежного оцінювання розпочнеться 25 червня тестуванням з математики і завершиться 17 липня тестуванням з хімії. Тестування з української мови і літератури відбудеться 30 червня, з фізики – 2 липня, з іспанської, німецької, французької мов – 6 липня, з англійської мови – 7 липня, з історії України – 9 липня, з біології – 13 липня, з географії – 15 липня.

Інформацію про результати основної сесії зовнішнього незалежного оцінювання з математики та фізики на інформаційних сторінках учасників буде розміщено до 17 липня, з української мови і літератури, історії України, іноземних мов, біології – до 25 липня, з географії, хімії – до 29 липня 2020 року.

Із 4 червня на інформаційних сторінках учасників ЗНО будуть розміщені запрошення-перепустки, у яких зазначено час і місце проведення тестувань.

Цього року зовнішнє незалежне оцінювання проводитиметься в умовах епідемії коронавірусу, тому задля створення безпечних умов, щоб уникнути скупчення учасників, їх допускати до пункту проведення тестування за графіком, обов'язково у захисних масках/респіраторних та після проведення термометрії. Особи, в яких температура вища 37,2°С і наявні ознаки респіраторних хвороб, не будуть допущені до тестування, однак зможуть скласти

іспит у додаткову сесію.

На вході до пункту тестування будуть передбачені місця для оброблення рук антисептиками.

В аудиторіях під час тестування між учасниками обов'язково є дистанція 1,2 м. Приміщення провітрюватимуть і дезінфікуватимуть.

У пункті проведення тестування передбачено чергування медичного працівника.

Пробне ЗНО

Наказом Українського центру оцінювання якості освіти від 21.05.2020 № 70 пробне ЗНО з української мови і літератури відбудеться 15 червня 2020 року, з інших навчальних предметів – 17 червня 2020 року.

Із 1 червня в особистих кабінетах учасників пробного ЗНО на сайті ХРЦОЯО розміщені оновлені запрошення-перепустки, у яких зазначено адреси пунктів пробного тестування.

Для входу до «Особистого кабінету» учасника пробного ЗНО необхідно увести логін та пароль, отримані раніше від регіонального центру. Для того, щоб роздрукувати запрошення-перепустку для участі в пробному ЗНО, необхідно скористатися опцією «Сформувати запрошення-перепустку». Документ формується у форматі PDF та завантажується автоматично.

Визначити результати пробного ЗНО можна за допомогою онлайн-сервісу. Для отримання результатів пробного ЗНО кожному учаснику потрібно буде занести свої відповіді до спеціального сервісу «Визначення результатів пробного зовнішнього незалежного оцінювання» у такі терміни:

- 15 – 17 червня (українська мова і література);
- 17 – 19 червня (історія України, математика, біологія, географія, фізика, хімія, а також англійська, німецька, французька та іспанська мови).

Для тих, хто скористається такою можливістю, результати тестування з української мови і літератури буде оприлюднено до 21 червня, з решти предметів – до 23 червня.

Вхід учасників до пунктів проведення тестування відбуватиметься за наявності:

- оригіналу документа, за яким реєструвалися для участі в пробному ЗНО;
- запрошення-перепустки;
- засобів індивідуального захисту – маски або респіратора (у тому числі виготовлених самостійно).

Рекомендуємо мати при собі дві-три ручки з чорнилом насиченого чорного кольору, а також, за бажанням, прозору пляшку з питною водою, антисептик для рук.

Людмила ЯКИМЕНКО,
т. в. о. начальника відділу освіти,
молоді та спорту.

Талановиті діти – гордість і світле майбутнє громади

Закінчення. Початок на стор. 1

Білоцерківська ЗОШ І-ІІІ ступенів (22 учнів, 13 вчителів)

Тут відзначився Деркач Григорій (8 клас), який виборов ІІІ місце у Всеукраїнській природоохоронній акції «Птах року – 2019» і ІІ місце на обласному рівні (вчитель – Демочко В. Г.). Москвиченко Дар'я (11 клас) посіла почесне перше місце в обласному конкурсі творчих робіт для школярів та юнацтва «Громада моєї мрії».

Шестикласники Михайлович Леся, Бехтер Ярослав, Гнідаш Віталій, Бехтер Владислава одержали подяки за участь в обласному конкурсі на кращий малюнок-дизайн вітальної листівки до Дня вчителя від голови Полтавської обласної ради (вчитель Бойчук В. І.).

Учасницею обласного конкурсу «Поетизація народів світу» стала Шарай Юлія (11 клас).

А Стецюк Єлизавета (1 клас), Шарай Анна, (4 клас) та Бровко Артем (4 клас) узяти участь в обласному конкурсі «Збережи ялинку».

Учні школи Лиходід Ксенія (3 клас), Кравчун Володимир (4 клас), Огар Діана, Трускало Дарина (обидві 7 клас), Кузяєв Дмитро (8 клас), Курсенко Максим, Кутирь Наталія (9 клас), Попов Сергій, Семергей Оксана (10 клас), Гончарук Едуард, Колісник Каріна, Москвиченко Дар'я, Назаренко Вячеслав, Шарай Юлія (11 клас) вибороли призові місця в предметних олімпіадах районного рівня. Продемонструвати гарні знання їм допомогли вчителі Новицький О. Д., Демочко В. Г., Міщенко Л. В., Таран В. І., Чепраків Л. І., Писаренко Н. І., Пиццяк Г. І., Дорофей Л. А., Бойчук Л. І., Калниболотчук Б. О.

Ми щиро бажаємо всім номінантам успіхів у навчанні, творчої наснаги та нових здобутків і перемог!

Карантин не завадив святку

Певно, чимало жителів громади добре пам'ятають, як торік у Білоцерківці відзначали День захисту дітей. Грандіозне родинне свято «Щоб сонце світило, а діти посміхались» тривало увесь день і продемонструвало багатогранні дитячі таланти, а також згуртованість усіх, хто причетний до виховання дітей і підлітків: педагогів, працівників культури, батьків. І, звичайно ж, свято вкотре засвідчило, що в нашій громаді приділяють велику увагу дітям, їхнім проблемам, потребам, інтересам.

Однак цьогогорічний карантин перекреслив усі плани влаштувати для дітей подібний масовий захід: із концертом, атракціонами та іншими розвагами. Та хіба це привід узагалі позбавити маленьких членів громади свята, подарунків, уваги дорослих? Отож 1 червня, коли увесь світ відзначає Міжнародний день захисту дітей, у громаді відбулася ціла низка онлайн-заходів, приурочених до свята.

Та, певно, найяскравішим і найвидовищнішим став члендз «Ми щасливі діти», в якому зголосилися взяти участь чотири родини: сім'я Шараїв із Красногорівки, Колісники з Огіривки, Михайлики з Білоцерківки, Каленіченки з Подолу. Всі члени родини мали розфарбувати долоні та разом сфотографуватися.

Прикметно, що, підписуючи фотографії, працівники культури відштовхувалися від осо-

Н. А. Лук'янець та І. В. Лещенко з дітьми. А діти – з подарунками.

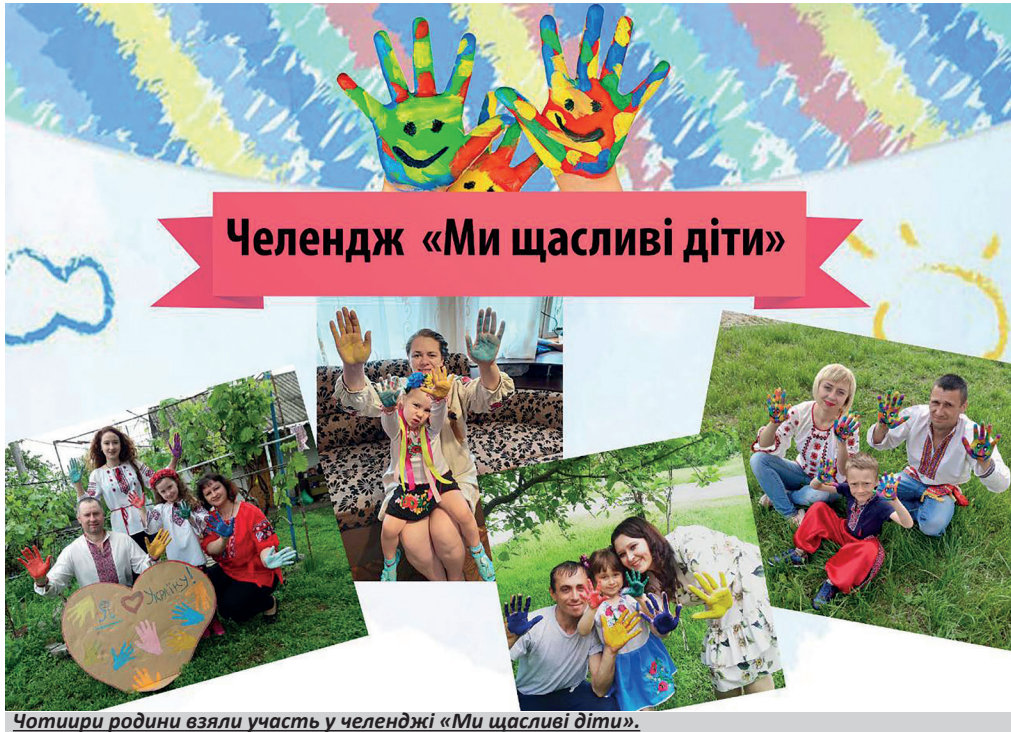
Передусім працівники культури вирішили привітати маленьких артистів – тих, хто змалку долучається до мистецтва та бере активну участь у концертах, фестивалях, конкурсах тощо. У кожному будинку культури чи клубі виготовили фотоколлаж під назвою «Світ щасливої дитинства», який керівники закладів культури виставили разом із привітаннями на своїх сторінках у Фейсбукі.

А ще напередодні організували та провели конкурс дитячих малюнків (точніше, флешмоб, бо в ньому не було переможців) «Моя велика мрія». У ньому взяли участь діти від 3 до 10 років, які погодилися довірити паперу своїм заповітним мріям. Вони дуже різні – як і художня майстерність учасників.

бистості дитини, а не батька чи матері: «Винахідлива Крістіна з мамою і татом»; «Весела дівчинка Настя з мамою»; «Проворний Ярослав з мамою і татом»; «Талановита Анюта з сестричкою Анжеლოю та мамою і татом».

А 1 червня всі учасники флешмобу та члендзу (загалом 44 дитини) отримали від Білоцерківської сільської ради подарунки: розвиваючі ігри, набори для творчості тощо. А родини – фото в рамках. Їх Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко та в. о. завідувачки сектору культури Н. А. Лук'янець особисто розвезли по селах – що не кажіть, а карантин... Та подарунок для дитини – завжди радість. І свято.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Чотири родини взяли участь у члендзі «Ми щасливі діти».

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Красногорівка,
ветерана праці, ліквідатора аварії на
ЧАЕС
ПЕРЕРВИ
Анатолія Петровича

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійного.

Найбільша радість – діти та онуки

Лідія Омелянівна Колінько із с. Поділ та Ганна Никифорівна Мизин із Огірівки – однолітки: вони народилися вже далекого 1930 року з різницею в 3 дні: Лідія Омелянівна 19 квітня, а Ганна Никифорівна – 22-го.

Їхні долі напрочуд схожі: обидві з багатодітних сімей, де найбільшим багатством були хіба що діти. Батьки тяжко працювали в колгоспі, малеча змалку теж долучалася до роботи по господарству.

Лідія Омелянівна була п'ятою, найменшою дитиною в родині Чугув. У голодному 1933-му році помер батько, й сім'я залишилася без годувальника.

Голод 1932–1933 років закарбувався й у пам'яті Ганни Никифорівни: родина з чотирма дітьми виживала на макусі, кропиві, буряках та соняшниковому лушпинні.

Шкільні роки згадуються жінкам здебільшого великою бідністю, коли не було чого вдягти, що взути...

А потім на долю обох дівчат (та, власне, й усього нашого народу) випали воєнні лихоліття. Вибухи, пожежі, переховування, звірства окупантів – ось яким було дитинство їхнього покоління.

Никифор Андрійович Мизин пішов на фронт і вже не повернувся. Тож Ганна Никифорівна теж пізнала, що таке сирітська доля.

Майже одразу після війни для обох почалися трудові будні. Бідність була неймовірною, та й у колгоспі потрібні були робочі руки. Отож про навчання дівчатам довелося забути. І хоча вони працювали в різних господарствах (це згодом ті злилися), умови роботи були схожими: тяжка фізична праця прак-

тично без вихідних за палички трудовнів.

Л. О. Колінько попервах працювала їздовою: керувала парою биків, якими перевозили різноманітні вантажі, сіяли, орали... Із 1952 по 1958 рік трудилася дояркою на «деркачах», далі до самісінької пенсії – в рільничій ланці. За трудові успіхи працювиту жінку неодноразово відзначали грамотами, подяками, преміями і подарунками.

Г. Н. Мизин теж сумлінно працювала в ланці, возила снопи, скирдувала, молотила. Навіть уночі, згадує вона, працювали, спати не було коли. Кілька років була їздовою, потім пішла на ферму до телят. Важка праця далася взнаки: жінка захворіла, так і не допрацювавши до пенсії. За бездоганну роботу має нагороди, подяки від правління колгоспу. Її портрет неодноразово висів на Дошці пошани. Вона – ветеран праці, має почесне звання «Заслужений колгоспник».

Попри щоденну тяжку працю, в житті обох жінок було й велике кохання, й щасливе материнство. На жаль, чоловік Лідії Омелянівни ще молодим захворів, став інвалідом, тож увесь тягар сімейних клопотів ліг на її плечі. Вона має двох синів – Івана й Василя, трьох онуків і двох правнуків. Усі вони не забувають приїжджати до неї в гості. Зараз жінка проживає в родині сина Івана, завжди доглянута й оточена увагою.

Двох дітей – сина Василя й дочку Вален-

Г. Н. Мизин.

тину – виховало й подружжя Мизинів. Син став військовим, донька здобула фах лікаря. Та зненацька в родину прийшло непоправне горе: помер син. А торік один за одним із інтервалом у кілька днів пішли з життя коханий чоловік та сестра, яка проживала з ними разом.

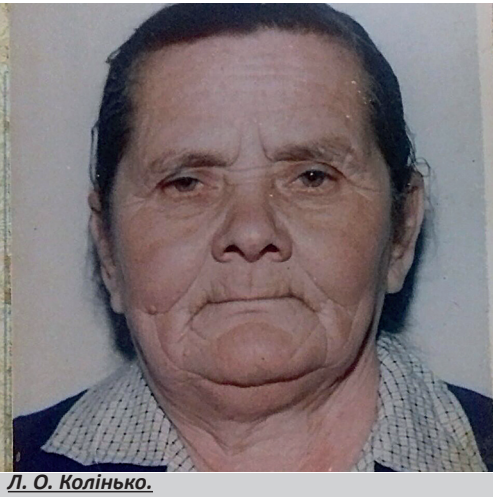
Літню жінку, яка раптово лишилася самотньою, постійно навідують і підтримують

донька, зять та онуки (вони живуть у Полтаві). Допомагає по господарству й соціальний робітник Наталія Манашина.

...Підводить підірване тяжкою працею здоров'я, а єдиною радістю в житті є діти, онуки й правнуки. Обидві 90-річні жінки пишуться своїми нащадками, радіють їхнім досягненням, живуть їхніми мріями.

Шановні Лідіє Омелянівно та Ганно Никифорівно!

Бажаєм добра і удачі без ліку,
Здоров'я міцного і довгого віку,
Миру і злагоди світлої в хату,
Днів якнайбільше, щастя багато.

Л. О. Колінько.

Долати життєві негаразди допомагав оптимізм

9 травня, в ювілейний День Перемоги, переступила через 80-річний рубіж свого життя Ніна Іванівна Захарченко з Огірівки.

Усе життя Ніни Іванівни минуло на одному місці, в рідній Огірівці. Навіть хата, в якій зараз проживає жінка, збудована на тому ж дворіщі, де стояла та, в якій вона народилася.

Здається, що може запам'ятати 3-річна дитина? Проте війна з усіма її жорстокими проявами, звірствами окупантів, нелюдськими стражданнями залишила глибокий слід у дитячій душі. Жінка пригадує, як вони всією родиною переховувалися від німців, як ті вбили їхню корову, як горіла їхня хата...

Тоді гуртом усе ж удалося загасити полум'я. А 1956 року хата загорілася знову: в неї влучила блискавка.

– Дідусь саме вечеряв за столом, ми з мамою готувалися спати, бабуся лежала на печі та й каже: «Платоне, ти б не їв – гримить», – згадує Ніна Іванівна. – Аж раптом вдарила блискавка й загорілася солома, якою дідусь щойно перекрив хату. Ми всі мерщій вибігли на вулицю. Збіглися й сусіди. Стіни вдалося врятувати, але солом'я-

Н. І. Захарченко. Фото автора.

на покрівля й перекриття повністю згоріли. Дідусь накрив хату коноплями, то ми так і перезимували.

А через рік, розповідає жінка, односельці допомогли погорільцям звести нову хату. Тоді люди жиди бідно, але дружно. І хати будували (точніше, виливали з глини та соломи) теж гуртом, толокою.

– 1957 року повернулися з армії хлопці 1935-го року народження, і я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком, – продовжує жінка. – Він був веселим, компанійським, чим і припав мені до душі. Весілля справляли вже в новій хаті.

Тут же народилися й трійко їхніх дітей: 1959 року – Люся, 1962 – Коля, ще через два роки – Тanya.

Закінчивши Огірівську семирічку, Ніна ще підлітком стала працювати в колгоспі: і сіно в лузі загірбала, і мішки із зерном та іншим збіжжям вантажила – на вік і стать ніхто не зважав. Потім тривалий час працювала влітку в рільничій ланці (здебільшого пололи бур'яки), взимку доглядала свиней, телят. Була ланковою, керуючи колективом у понад 30 осіб, працювала й дояркою на фермі. За свою сумлінну працю неодноразово отримувала від керівництва колгоспу подяки, грамоти, премії та цінні подарунки.

Чоловік Іван Федосійович усе життя пра-

цював вантажником у кооперації. 2000 року занедужав, Ніна Іванівна чотири роки доглядала прикутого до ліжка чоловіка. А потім злягла старенька мама, тож жінці довелося доглядати ще й її.

Не встигла огледітись, як промайнуло життя: в тяжкій праці та постійних клопотах. Розлетілися з родинного гніздечка діти: Людмила живе в Дніпрі, Микола – в Харкові, Тетяна – в Подолі. Вони навідують матір, допомагають, підтримують. Має жінка шістьох онуків і сімох правнуків, яких завжди із нетерпінням чекає в гості.

Доля ніби перевіряла її на міцність, посилаючи різноманітні випробування. Та, певно, Ніна Іванівна не дарма народилася 9 травня, коли святкують День Перемоги: оптимізм, притаманний усім переможцям, допомагав їй долати всі незгоди. І зараз, на схилі літ, жінка старається не зважати на проблеми зі здоров'ям та щиро радіти життю, кожному маленькому прояву щастя.

Тож залишайтеся завжди молодою душею, веселою й енергійною, шановна імениннице!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Тимофій Конецький: «Усе життя шофером на конях!»

Хитрувата посмішка й специфічна говірка, «приправлена» гумором, змушує запідозрити в подоланні Тимофій Івановича Конецького одеське походження. Як виявилось, він і справді не з полтавського краю, а з Одещини.

Т.І. Конецький. Фото автора.

Чоловік народився і жив на межі Одеської та Вінницької областей і частенько їздив до тітки в сусіднє село Голдашівка. Історію знайомства зі своєю майбутньою дружиною Катериною він розповідає просто і з гумором.

– Там, у Голдашівці, я й побачив оцю мадам, – киває Тимофій Іванович на дружину, яка сидить поруч із ним на дивані. – І дарма,

що старша вона від мене на 3 роки – понаравилася вона мені, я й одружився! І переїхав з Одещини до неї в прийми. Це було в 1961 році. А в 2010 році дочка забрала нас із Вінниччини на Полтавщину, в Поділ. Так що це вже третя область, де я прижився, – підсумовує чоловік.

– У червні буде 60 років, як ми в парі, – додає Катерина Феодосіївна. – І золоте весілля ми справляли тут, у Подолі.

Подружжя має двох дітей: сина 1962 р. н. і дочку 1964 р. н. А ще двох онуків у Подолі та двох на Вінниччині. Дочекалися й правнуків. На запитання, як минуло життя, Тимофій Іванович доповідає гідно і з гумором:

– Відмінно! Усе життя – на фермі. Директором коней був, тобто їздовим. Молоко возив, корми розвозив... А ще в городній бригаді працював, скрізь працював... Коли вийшов на пенсію в 2000 році, роботи не кинув – робив, поки ферми не порозгонили, а тоді вже люди порозбігалися, хто куди...

Найцікавішим періодом свого життя дідусь вважає службу в армії.

– Призвали мене в 1958-му році. Збори були в Одесі. Там нас повантажили на товарняк, у якому скот возили. Дверей навіть не було, не те що вікон! Двері дошками переклали, так і везли цілі сутки. Після цього перевантажили нас уже на пасажирський потяг і їхали ми ним аж 15 днів у самий кі-

нець. Приїхали в місто Сталінабад Таджикської РСР. 800 чоловік нас було. Увечері привезли на місце, розмістили у величезних казармах. А вранці за нами приїхали кілька здоровенних ЗІЛів і повезли нас у гори, на кордон із Афганістаном. Довго кружляли серпантином, глянеш униз – голова паморочиться, так високо! Нарешті висадили на рівній місцевості. Тут була наша навчальна база. Три місяці навчання, а потім – розподіл по заставах, кому куди. Я служив на заставі №6. Звання – рядовий собачник (чоловік хитро мружиться). Як це? Це значить, я із собакою служив, годував її, тренував, охороняв разом із нею кордон.

Після армії Тимофій повернувся додому, одружився й почалися «сірі будні». Та, виявляється, життя на фермі теж може бути напруженим, цікавим і змістовним. Добросовісного колгоспника як активного учасника боротьби за високі надії молока, вирощування і збирання врожаю, неодноразово відзначали грамотами, нагороджували відрізами тканини на костюм. Останнє в умовах радянського дефіциту було неабияким подарунком для сім'ї. Тимофій Конецький був незмінним передовиком у соціалістичному змаганні і його портрет не сходив із селищної Дошки пошани.

– Піввіку я пропрацював у Голдашівці. Голова колгоспу мене тричі преміював поїздками в санаторій: у Кисловодську я був, у Ялті був, відпочивав у шикарному санаторії «Лісова пісня», що серед лісу у Волинській

області, – розповідає ветеран.

– Було, й випивав добре, – видає слабкості чоловіка Катерина Феодосіївна. – А тоді танцював, грав і співав. На фермі у них був такий собі розважальний куточок. Там стояла радіола, на якій крутили пластинки, грала музика, а дівчата й хлопці культурно розважались.

– Так, – погоджується з дружиною Тимофій Іванович. – Мені навіть пропонували на музиканта вчитися, та на кого ж я коней своїх покину? Тож я вивчився грасти тільки по простому, «до столу» виступати... Зате онучка моя пішла моїми стопами – дуже гарно співає!

І жартуючи додає:

– Мій старший брат на шофера вивчився, осів у Казахстані і все життя шофером проробив. А я тут шофером на конях проробив!

Після цього вже по-філософськи підсумовує:

– У кожного свій руль... Брата вже чотири роки як немає, помер на День Перемоги, а я ще плутаюся: ноги болять, без коня рулити важко, добре, що третя нога сяк-так виручає, – Тимофій Іванович показує на ціпок, який тримає біля себе.

8 травня Т. І. Конецькому виповнилося 80 років. Дай Бог Вам сил і наснаги ще на довгі роки – на радість дітям і онукам, шановний Тимофіє Івановичу!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Поповнення в нашій громаді

Поздоровляємо подолян

Аліну Михайлівну Лило і Андрія
Сергійовича Даценка з народженням
синочка Артура.Хай росте здоровим, сильним,
розумним, щасливим, веселим
і життєрадісним!
Хай у вашій оселі завжди лунає
радісний сміх і тупотять дитячі ніжки.Дні народження відзначають
члени нашої громади:

1 червня

САМОЙЛЕНКО НІНА ЯКІВНА
(с. Бірки) – 75 років;

2 червня

САДОВИЙ ГРИГОРІЙ ПАНТЕЛЕЙОВИЧ
(с. Поділ) – 65 років;
НИКІН НАДІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Бірки) – 65 років;

5 червня

СЕЛЕЗЕНЬ СЕРГІЙ ДЕМ'ЯНОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 65 років;

6 червня

СИДОРЕНКО НІНА ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 75 років;
ЧЕГРЕНЕЦЬ ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРІВНА
(с. Бірки) – 60 років;
МАЛИЦЬКА ЛЮБОВ ОЛЕКСАНДРІВНА
(с. Бірки) – 60 років;

9 червня

ОБЛАН ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Огірівка) – 60 років;

10 червня

КАРАЩУК ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Бірки) – 65 років;

11 червня

КУЛІШ ІВАН ЛЕОНТОВИЧ
(с. Поділ) – 85 років;
АЗАМАНОВА ЛЮДМИЛА МИКОЛАЇВНА
(с. Білоцерківка) – 60 років;

15 червня

ПИПКО ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА
(с. Бірки) – 60 років;

18 червня

СРІБНИЙ ІВАН СТЕПАНОВИЧ
(с. Поділ) – 70 років;
БАЖАН МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Балаклія) – 55 років;Виконком Білоцерківської сільської ради,
рада ветеранів та члени громади вітають усіх
іменинників із визначними датами в їхньому
житті й бажають невичерпної енергії,
міцного здоров'я, безмежного щастя,
радісності, оптимізму, віри та надії на краще.Ще небо хмарами не вкрите,
Ще так прозора сяють роси,
А вже по ліву руку – літо,
А вже по праву руку – осінь.
Ще очі блиску не позбулись,
Ще серце жити не стомилось,
А вже по ліву руку – юність,
А вже по праву руку – зрілість.
А час летить нестримно далі
Й душа немовби молодіє,
По ліву руку – всі печалі,
По праву руку – всі надії.
Життя не зміряти літами,
А щастя – то важка наука,
Хай буде щастя завжди з вами,
По ліву і по праву руку.Іван Куліш:
«І газ проводили, і будинки
зводили, і ферми розширяли»11 червня святкує свій 85-й день
народження Іван Леонтійович Куліш,
відома й шанована в Подільському ста-
ростаті людина. Його давно вважа-
ють «своїм», подільським, і мало хто
знає, що родом Іван Леонтійович із Ди-
канського району.Хутір Лузувата, де народився і провів
дитячі роки малий Іванко, вже не знайдеш
на сучасній мапі, а колись він був у складі
Байрацької сільської ради. В батьківській
сім'ї росло троє дітей, з початком війни
тата забрали на фронт, а в 1943 році мама
одержала похоронку: загинув у боях під
Белгородом.Воєнне лихоліття закарбувалося в ди-
тячій пам'яті кількома характерними епі-
зодами: як до них у село привезли ван-
тажівкою наших поранених солдат, як він
пригостив одного з них нехитрим їством,
що випросив у мами, як солдат подарував
йому на пам'ять звичайну учнівську ліній-
ку – більше в нього нічого не було... А потім
у село увійшли німці, вигнали селян із хат
і розквартирувалися в їхніх оселях. Дідусь
викопає у садку землянку, перекрив дере-
вом – туди сім'я й переселилася.– Пам'ятаю, – згадує Іван Леонтійо-
вич, – зібрався я лягати спати на ново-
му місці, а подушки в мене немає. Кинув-
ся в хату, лізу до пічки, де я раніше спав,
а там німець хропе. На моїй подушці! Я
обурився, витягнув з-під нього свою по-
душку – і тікати. Ця моя витівка так
потішила інших німців, які це бачили, –
вони мало животи не надірали від ре-
зоту!Пам'ятає ветеран, як, відступаючи, нім-
ці палили хати. Їхня оселя теж не вціліла.
Села Байрак, Лузувата, Гаврилівка згоріли
вщент. Залишилося лише дві хатинки, які
стояли край лісу: там знайшли собі при-
хисток кілька сімей погорільців, зокрема
й Куліші.У школу Іванко пішов у 1944-му. У пер-
ший клас набрали 52 учнів: усіх, хто про-
пустив свій набір у роки окупації. 1954 року,
одразу після закінчення школи, 19-річного
юнака призвали в армію. Служив на
Балтійському флоті на крейсері «Адмірал
Ушаков». Був машиністом по турбінах, тех-
нічним утримувачем, відповідальним за
живучість корабля.– «Адмірал Ушаков» – один із най-
більших кораблів Радянського Союзу,
– розповідає Іван Леонтійович. – 210 ме-
трів завдовжки, мав 1200 чоловік екіпа-
жу. Броня – 100 мм, потужність – 124
тисячі кінських сил! На ньому розміщува-
лися артилерійські гармати, мінно-тор-
педне озброєння. В 1955 році екіпаж на-
віть завоював приз Головнокомандувача
ВМФ з артилерійської стрільби.А потім на 8 місяців корабель поста-
вили в Кронштадт на ремонт: готувалися
до походу на Північ. У службових справах
Іван мало не щодня бував у Ленінграді, а
Балтійськ і Кронштадт вивчив як свої п'ять
пальців.– Як закінчили ремонт, ми на кора-
блі обігнули Скандинавський півострів,
неподалік Мурманська заправилися
паливом, а потім дійшли аж до Нової
Землі. Це така собі смуга суші з кіль-
кох островів, що протягнулася в океані
майже на 1000 кілометрів. У 1954 році
там звели ядерний полігон, а у вересні
1955-го вперше провели підводний ядер-
ний вибух. Ми, звичайно, про це тоді ні-
чого не знали...1958 року Іван демобілізувався й по-
вернувся додому в Байрак. Вирішив по-
ступати в Київ, у сільськогосподарську
академію: подав документи, та не прой-
шов за конкурсом. Приїхав додому, що
робити? Знайомі порадили поступати
до Хомутецького ветеринарно-зоотехніч-
ного технікуму. Іван поїхав туди. Прийом
був уже закінчений, уже висіли списки
абітурієнтів, яких прийняли на навчання.
Та документи у 23-річного хлопця таки
взяли, влаштувавши йому спочатку екза-
мен з фізики.

– Незабаром мені прийшов виклик на

І. Л. Куліш. Фото автора.

навчання. Призначили старостою гру-
пи. Я був старшим за своїх одногрупників
років на п'ять: вони тільки школу закін-
чили, а я вже армію відслужив. 20 діечат
і 10 хлопців були в моєму підпорядкуван-
ні, а я ними командував, – сміється Іван
Леонтійович.Закінчивши технікум, Іван приїхав за
розподілом не лише з дипломом ветери-
нарного фельдшера, а й з дівчиною-одно-
групницею Марією, яка стала йому дру-
жиною. Молодим спеціалістам надали
житло в селі Рокита Великобагачанського
району. Головою колгоспу був тоді відомий
господарник П. М. Полтавець, який
вивів колгосп у лідери, багато коштів вкла-
дав у соціальний і культурний розвиток
села. Три роки пропрацювали там Куліші:
Іван був головним фельдшером, очолю-
вав комсомольську організацію, а Марія
– бухгалтером по тваринництву. 1962 року
у подружжя народився первісток Толя, че-
рез три роки – другий син Сашко.Та доля так склалася, що довелося
повернутися в Байрак: треба було догля-
дати стареньку матір. В Байраці молодого
й перспективного фахівця прийняли в
партію, обрали секретарем парторгані-
зації. Тепер доводилося відповідати не
лише за себе, а й за весь колектив.– Пам'ятаю, викликають у райком
партії голову колгоспу, а заодно й мене
як парторга. І починають «виховува-
ти»: чого у вас такі погані жнива? Чого
не працювали з людьми, не проводили
зборів, не шукали прихованих резервів
і т. д., і т. п. Ми виправдовувались,
як могли... А через місяць мене знову
викликали у райком і запропонували пе-
реїхати в Поділ. Призначили на посаду
заступника голови колгоспу й водночас
рекомендували обрати секретарем міс-
цевої партійної організації.Іван Куліш був справжнім солдатом
партії й звик подібні пропозиції сприйма-
ти як накази. Того ж дня Івана Леонтійови-
ча обрали парторгом на партійних зборах,
а через три години голова колгоспу Іван
Петрович Сторіжко на загальноколгосп-них зборах познайомив подолян зі своїм
новим заступником. У Подолі Кулішам
дали житло, й незабаром сім'я перебра-
лася на нове місце проживання.Так і пропрацював Іван Леонтійович
у Подолі до самого виходу на пенсію. А
після пенсії ще 8 років був головою ради
ветеранів. На запитання, які має заслуги,
ветеран знизує плечима:– Грамоти є за сумлінну працю, по-
дяки. Від районного керівництва, від
обласного... На Дошці пошани я не висів:
я сам вирішував, кому там висіти, себе
виставляти не хотів...Справді, скромність, відповідальність і
професіоналізм – головні риси характеру
цього мудрого й досвідченого чоловіка.
Багато було зроблено у колгоспі за актив-
ної участі Івана Куліша.– І газ проводили, і будинки зводили,
і ферми розширяли, – згадує ветеран.
– Багато було роботи. В 90-х роках,
приміром, газ прокладали по селу. Час
був такий, що всі підприємства зупи-
нилися, всі зв'язки порушилися, грошей
ні в кого немає, а без грошей ніхто не
хоче працювати. Потрібні були труби,
газові плити, газові шафи на кожен бу-
динок, а де їх узяти? На мене лягло все
матеріальне забезпечення. Я їздив у
Дніпропетровськ, у Суми, в Київ, у міні-
стерстві ходив, домовлявся... Та навіть
коли все це дістали, змонтували, під-
ключили, приїхала комісія й довго не під-
писувала актів, бо скрізь знаходили якісь
неполадки!Так і промайнуло життя: у безпере-
рвних клопотах, у турботах про людей,
на нервовій, відповідальній роботі. Та
ветеран зумів зберегти бадьорість духу,
оптимізм і гарну фізичну форму: зовні ви-
глядає значно молодшим свого віку. Нині
Іван Леонтійович живе з сім'єю молодшо-
го сина в будинку, який звів сам, виховує
трьох онуків і двох правнуків. Тож поба-
жаємо йому міцного здоров'я і всіляких
гараздів ще на довгі роки!

Сергій МИКОЛЕНКО.